

Много ти здраве, дѣдо Мразъ!

Топятъ се зимни снѣгове,
И клети старецъ дѣдо Мразъ,
Нарамилъ кóжухъ, чукове,
Сърдитъ отива си отъ насъ.

Слѣдъ него бабичка върви
И люто слънцето кълне:
—Черъ облакъ да те помрачи,
Да нѣмашъ весели дене!

Дано те Господъ порази,
Дано огаснешъ като свѣщъ,
И всичко пакъ да се смрази
И дойде студъ и снѣгъ, и скрѣжъ!

Та съ дѣда Мраза ние пакъ
Да си живѣемъ като въ рай,
И нашто царство—вѣчни мракъ,
Да нѣма край, да нѣма край!

Ц. Калчевъ.

Всичко лошо вече . . .

Свободно си живѣла катеричката въ гора-
та. Всичко ѝ било доволно: орѣхи и же-
лъди, колкото си иска. А студена водица — на
всѣка крачка: изворчета, поточета шумѣли не-
прѣстанно пие до насита. . .

Слънцето блѣсти и катеричката се топли отъ
неговитѣ лъчи. . . Радостъ голѣма!

Стане ли ѝ хладно, хопъ, въ закритото гнѣз-